

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Bonifacii, Episcopi Ferentini in Tuscia. ex ea quæ est per D. Gregorium Papam lib. 1. dialog. cap. 9. Claruit temporibus Iustiniani Imperatoris, anno Redemptoris 537. & sequentibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

Prophetia
cius.

Cumque ad supplicium duceretur, propheta spiritu excitatus, dixit Quæstoribus: Post septem oratores vestri morti succumbent, vos post duodecim eadem mors comprehendet. Dux verò post dies viginti quatuor ab adversariis in captivitatem abducetur. Porro hoc meum corpusculum, post annos tres, ab hominibus nostris, in loculos iam pridem mihi paratos detur. His dictis securi percussus est, statimque sanguis & lac, non sine ingenti omnium admiratione, ex vulneribus eius profuxerunt. Quo miraculo multi Græcorum permoti, ad fidem accesserunt; in qua postea, exitu certissimo martyris vaticinia probante, mirificè confirmati sunt. Martyrio autem sancti sunt, S. Victor & beata Stephana in vrbe Damasco, imperante Anronimo & Sebastiano Duce.

VITA S. BONIFACII, EPISCOPI C Baro: 16. 7
Annal.

Ferentini in Tuscia. ex ea qua est per D. Gregorium Papam lib. 1. dialog. cap. 9. Claruit temporibus Iustimiani Imperatoris, anno Redemptoris 137. & sequentibus.

Sanctus Bonifacius nutritus in obsequio 14. Maij

Gaudentij presbyteri, civitatis illius quæ Ferentis dicitur, Antistes, & vitæ sanctitate & miraculis claruit. Habebat is vnicum pauperis suæ solatium, vineam exiguam; quæ quodam die ita grandine irruente vastata est, vt in ea paucis vitibus vix parui rariq; racemi remansissent. Pro quo magnas vir Deo omnipotenti gratias agit. quòd maiori se inopia affligi cerneret. Sed ita tam tempus vindemix immineret. quadã die mandavit Constantio presbytero nepoti suo, vt

Paupertas
ecclesie fo-
rentine.

cuncta

cuncta vini vascula, doliaque omnia, ut antè con-
sueuerat, pice superfusa præpararet. Quod cum
nepos illius presbyter audisset, valde admiratus
est, quòd quasi insania præciperet: ut vini vascu-
la præpararet, qui vinum minimè haberet: iussit
tamen obtemperans, omnia ex more præpara-
uit. Tunc vir Dei collectis racemis, ad torcular
abiit, & eiecit omnibus, solus ibidem cum que-
ro remansit, à quo paucissimos illos racemos col-
lari fecit. Cumque ex iisdem racemis parum
liquid vini deflueret, coepit hoc vir Dei per om-
nia dolia vasaque, quæ parata fuerant, pro bene-
dictione diuidere: vocatoque ad se presbytero,
iussit adesse pauperes. Tunc prorins tanta vini
copia torcular redundauit, ut omnia pauperum
vascula implerentur. Quibus cum se idoneis iussit
fecisse conspiceret, apothecam clausit, atque im-
presso sigillo proprio munitam reliquit, mox
ad Ecclesiam rediit. Die verò tertia, predictum
Constantinum vocauit, & oratione facta apothecam
aperuit, & vasa in quibus tenuissimum liquorem
infuderat, vbertim vinum fundètia insenit:
ita ut pauimentum omne excrescentia vina inuaderet,
si ad hæc episcopus tardius intrasset. Tunc
terribiliter presbytero præcepit, ne quouique
ipse in corpore viueret, hoc miraculum cuiquam
indicaret; pertimescens videlicet, nè virtute facti,
fauore humano pulsatus, inde in eius euano-
sceret, vnde foris hominibus magnus appareret.

Insigne mi-
raculum.

Eximia eius
humilitas,

Alio quoque tempore, cum beati Proculi mar-
tyris natalitius appropinquaret dies, vir nobilis
Fortunatus, magnis precibus ab eodem venera-
bili viro postulauit, ut cum apud beatum marty-
rem Missarum solennia ageret, ad benedictionem
dandam

in suam domum declinaret. Vir autem
 negare non potuit, quod ab eo ex Fortunati
 nomine charitas poposcit. Peractis igitur Missarū
 mensam, cum ad prædicti Fortunati venisset
 mensam, priusquam Deo hymnum diceret, sicut
 quidam ludendi arte cibum solent quærere, re-
 pente ante ianuam cum simia vir astitit, & cym-
 bala percussit. Quem sanctus vir indignatus au-
 diens sonitum dixit: Heu heu, mortuus est miser
 iste. Ego ad mensam refectionis veni, os adhuc in
 laudem Dei non aperui, & ille cum simia veniēs
 percussit cymbala. Subiunxit quoque & ait; Ite,
 & pro charitate ei cibum potumque tribuite:
 sonne tamen, quia mortuus est. Qui infelix vir,
 dom panem ac vinum ex eadem domo perce-
 pisset, egredi ianuam voluit: sed saxum ingens
 subito de tecto cecidit, ei que in verticem ve-
 nit. Ex qua percussione prostratus, in manibus
 iam semivivus leuatus est. Die verò altera,
 secundum viri Dei sententiam, funditus finiuit
 vitam.

Alio tempore Constantius nepos eius, &
 quum suum duodecimum aureis vendiderat,
 preciumque in arca reposuerat. Tunc subito
 ad episcopum pauperes venerunt, qui impor-
 tunè precabantur, ut eis aliquid, ad consola-
 tionem inopiæ largiretur. Sed vir DEI, quia,
 quid tribueret, non habebat, æstuarè cœpit
 in cogitatione, ne ab eo pauperes vacui exirent.
 Cui cum repente nepotis equus, & precium eius
 in arca reconditum, in mentem venisset, accessit
 ad arcã & piè violentus, claustra arcæ cōminuit,
 ex qua duodecim aureos tulit: eosque indigenti-
 bus, ut placuit, diuisit. Itaque Constantius pres-
 byter

Vir sanctus
 ab omniatur
 ioculatoris.

Benignitas
 eius in pau-
 peres.

byter reuersus ex opere, arcam fractam reperit, & caballi sui precium, quod in eam posuerat, non inuenit. Tunc voce magna perirepere, & cum furore nimio clamare coepit: Omnes hic viuunt, solus ego in domo hac viuere non possum. Ad cuius voces cum multi accurrerent, cum episcopus voce blanda eius furorem mitigare voluit. At ille cum iurgio solidos suos repellens nulla antistitis persuasione placari poterat. Tum vir sanctus importunis eius clamoribus coactus, B. Virginis ecclesiam ingressus est & expansis ad caelum manibus, stando orare coepit: ut ei redderet, vnde presbyteri furentis insania mitigari posset. Cumque subito oculos ad vestimentum suum, inter extensa brachia reduxisset, repente in sinu suo, duodecim aureos inuenit, haec fulgentes tamquam si ex igne producti eadem hora fuissent. Qui mox de ecclesia egressus, in sinum furentis presbyteri proiecit, dicens: Epe, habes solidos, quos quaesisti; sed hoc tibi notum sit, quia post mortem meam in huius Ecclesiae episcopum non eligeris, propter tuam avaritiam. Ex qua sententia veritatis colligitur, quod eosdem solidos presbyter, pro adipiscendo episcopatu praeparabat: sed viri Dei sermo operauit; Nam idem Constantius, in presbyteratus officio vitam finiuit.

Diuinitus
ei aurei red-
duntur.

Venerunt quandoque ad eum, hospitalitatis gratia, duo Gotthi, qui Rauennam se sellinare professi sunt. Quibus ipse paruum vas ligno-um, vino plenum, manu sua praebuit, quod fortasse in prandio itineris habere potuissent, ex quo illi, quousque Rauenam venerunt, biberunt. Aliquantis autem diebus in eadem ciuitate morati sunt, & vinum quod a sancto viro acciperant

perant quotidie in usu habuerunt. Sicque usque
ad eundem venerabilem Patrem ferentes, reuer-
si sunt, ut nullo die cessarent bibere. & tamen vi-
num eis ex illo vasculo nunquam decesset, ac si in
illo vase ligneo, quod episcopus eis dederat, vi-
num non augetur, sed nasceretur.

Quadam die vir sanctus hortum ingressus,
cum magna erucarum multitudine eum cooper-
tam inuenisset, quæ omne olus depascebantur,
conuersus ad easdem dixit: Adiuro vos in nomi-
ne Domini Iesu Christi, recedite hinc, atque hæ-
cetera comedere nolite. Quæ statim ad viri Dei
verba, ita omnes egressæ sunt, ut nec vna quidem
intra spatium horti remaneret. Sed quid mirum,
quod hæc de episcopatus eius tempore narra-
mus, quando iam ab omnipotente Deo, ordine
simul & moribus creuerat: dum illa magis mi-
randa sint, quæ adhuc puerulus gessit. Nam eo
tempore quo cum matre sua puer habitabat, e-
gressus hospitio, nonnunquam sine lineâ, crebrò
etiam sine tunica reuertebatur: quia mox ut nu-
dum quempiam inuenit, vestiebat, hæc se expo-
nens, ut se ante Dei oculos, illius mercede vesti-
ret. Quem mater sua frequenter increpare con-
sueuerat, dicens quòd iustum non esset, ut ipse in-
ops, pauperibus vestimenta largiretur. Quæ die
quadam horreum ingressa, penè omne triticum,
quod sibi in expendiù totius anni præparauit, in-
uenit à filio suo pauperibus erogatum; cumque
semetipsam a lapidis pugnifq; tunderet, quod qua-
si anni subsidia perdidisset, superuenit Bonifa-
cius puer Dei, eamque verbis, quibus valuit, con-
solari ccepit. Quæ cum nihil consolationis ad-
mitteret, hanc rogauit, ut ab horreo exiret, in
quo ex omni tritico parum, quòd inuentum erat

Xy

reman-

Vinum in
vasculo au-
gecit.

Erucas iussu
pellit ex hor-
to.

Adhuc puer
quàm fuerit
largus in
pauperes.

Precibus magna
triticici
copiam ob-
tinet.

remanfisse. Puer autem Dei, se illic protinus in orationem dedit, qui post paululum egressus ab horreo, matrem reduxit: quod ita tritico plenum inuentum est, sicut plenum antea non fuerat, vnde mater illius totius anni sumptus se congregasse gaudebat. Quo viso miraculo compuncta mater, iam ipsa coepit hortari vt daret, qui sic celeriter posset, quæ petisset, accipere.

Hæc quoque in hospitij sui vestibulo, gallinas nutrire consueuerat: sed eas ex vicino rure, vulpes veniens auferabat. Quadam vero die dum in eodem vestibulo puer Bonifacius fræres vulpes ex more venit, gallinam abstulit. Ipse autem concitus ecclesiam intrauit, & se in orationem prosternens, apertis vocibus ait: Placet tibi Domine, vt de nutrimentis matris meæ manducare non possim? Ecce enim gallinas quas nutrit, vulpes comedit. Qui ab oratione surgens, ecclesiam est egressus. Mox autem vulpes redijt, gallinam, quam ore tenebat dimisit, atque ipsa moriens ante eius oculos, in terram decidit: & sic exauditus est in rebus vilibus, puer sanctus & simplex, vt in paruis discerneret, quantum de Deo præsumere, in magnis petitionibus deberet.

Precibus vulpem interfect.

INSIGNE MARTYRIVM S. PONTIJ,

C. Bar. to. 2.
Annal.

Senatoris Romani, quod virili animo constanter, sub Valeriano & Gallieno Imperatoribus, circa annum Incarnat. verbi 259. quo aduersus Christianos dira Roma persecutio effusata temporibus Stephani Papa. Ex eo quod extat apud Suriium.

Beatus